



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **D. Z.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2016, č. j. 9 A 90/2013 – 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Jihomoravský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 11. 2012, č. j. OAM-58497-7/DP-2012, bylo zastaveno řízení o žalobcově žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, a to podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní orgán prvního stupně totiž zjistil, že žalobci nebylo rozhodnutím ze dne 26. 4. 2011 prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu. Řízení o jeho následné žádosti o povolení k trvalému pobytu bylo přerušeno, takže když žalobce dne 18. 9. 2012 podal nyní projednávanou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, nesplňoval podmínku dle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, tedy aby žalobce pobýval na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů nebo na základě povolení k dlouhodobému pobytu.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 5. 2013, č. j. MV-10480-4/SO/sen-2013, zamítla odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a toto rozhodnutí potvrdila. Žalovaná se ztotožnila s názorem správního orgánu prvního stupně, že žalobce nebyl oprávněn k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, neboť v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu neměl přiznaný žádný z požadovaných pobytových statusů, takže nesplňoval podmínku dle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze, opřenu o tvrzení, že v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu byl na území v režimu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, takže jeho pobyt v té době měl být považován za pobyt na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění.

[4] Městský soud žalobu zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Městský soud z judikatury Nejvyššího správního soudu dovodil, že dobrodiní zákona obsažené v § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců lze aplikovat jen v případech, kdy je cizinec v okamžiku podání žádosti o vízum dle § 33 odst. 1 písm. c) tohoto zákona držitelem platného oprávnění k pobytu a současně, kdy příslušný správní orgán nerozhodne o žádosti v předepsané lhůtě. Z podkladů obsažených ve správním spise však vyplynulo, že žalobce oprávněně pobýval na území České republiky pouze na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 24. 2. 2009 do 23. 2. 2011, která nebyla dále prodloužena. Dále ze správního spisu zjistil, že žalobce podal dne 4. 9. 2012 žádost o povolení k trvalému pobytu a dne 6. 9. 2012 žádost o udělení víza za účelem strpění, kterým však nebylo vyhověno, takže když dne 18. 9. 2012 podal nyní posuzovanou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, neměl platné oprávnění k pobytu. Fikce trvajících oprávnění k pobytu se nemohla uplatnit, neboť žalobce v době podání žádosti o udělení trvalého pobytu ze dne 4. 9. 2012 ani v době podání žádosti o vízum za účelem strpění ze dne 6. 9. 2012 nebyl držitelem platného oprávnění k pobytu. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, když řízení o žalobcově žádosti ze dne 18. 9. 2012 zastavily podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Městský soud neshledal v postupu správních orgánů ani žádná procesní pochybení.

III.

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel trval na tom, že byl oprávněn k podání žádosti, neboť v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu pobýval na území v režimu ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, přičemž o žádosti o udělení víza pro strpění nebylo rozhodnuto. Pobýval tudíž na území v režimu víza k pobytu nad 90 dnů a k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu byl ve smyslu § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců oprávněn. Právní názor městského soudu, že se fikce podle jeho § 60 odst. 7 na stěžovatele nevztahuje, je tedy nesprávný.

pokračování

[7] Stěžovatel dále trval na názoru, že napadená správní rozhodnutí jsou nejenom nezákonná a nepřezkoumatelná, nýbrž jsou také projevem přepjatého formalismu žalované. Správní orgány absolutně nezohlednily možnosti stěžovatele, který nemá jinou možnost než podat žádost tak, jak učinil. Celá rodina přitom žije na území České republiky a nebylo by účelné, aby byl stěžovatel nucen vycestovat jenom z důvodu podání žádosti prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR v Ruské federaci, zatímco by jeho rodina žila nadále na území ČR. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62.

[8] Z těchto důvodů stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

IV.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel v první námitce trval na tom, že se na něj měla vztáhnout fikce podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle nějž „[p]okud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti.“ Městský soud citované ustanovení vyložil pohledem právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012 - 32, publ. pod č. 3009/2014 Sb. NSS, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že „ne každé podání žádosti podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zakládá možnost legálního setrvání na území. Dobrodíní zákona obsažené v § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců lze aplikovat jen v případech, kdy je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu, přičemž je oprávněn podat žádost o trvalý pobyt z území České republiky a současně, kdy příslušný správní orgán nerozhodne o žádosti v předepsané lhůtě.“ Stěžovatel v kasační stížnosti nijak nepolemizuje s tím, proč by na něj zde vyjádřený právní názor neměl dopadat a i podle názoru Nejvyššího správního soudu jej lze na stěžovatelovu situaci plně použít, neboť ani on nebyl v okamžiku podání žádosti o vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu držitelem platného oprávnění k pobytu.

[12] Ze správního spisu totiž vyplývá, že stěžovatel podal dne 4. 9. 2012, kdy již podle informací žalovaného neměl žádné jiné platné bytové povolení, žádost o povolení k trvalému pobytu. Řízení o ní bylo zastaveno dne 31. 12. 2012. Souběžně podal dne 6. 9. 2012 také žádost o udělení víza za účelem strpění, o níž také nebylo rozhodnuto v době, kdy dne 18. 9. 2012 podal nyní projednávanou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Ke dni 18. 9. 2012 na něj tedy podle právního názoru vyjádřeného v rozsudku č. j. 8 As 119/2012 - 32 nebylo možno vztáhnout fikci vyjádřenou v § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a v důsledku toho nesplnil ani podmínku vyjádřenou § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců: „V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným

účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu.“

[13] Stěžovatel v druhé kasační námitce uvedl, že je takový přístup formalistický, Nejvyšší správní soud se však s touto kritikou neztotožňuje. Ustanovení § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců podmiňuje možnost požádat o jeden typ pobytového povolení tím, že má žadatel stále platné jiné konkrétně uvedené pobytové povolení, respektive vízum, které ho tak opravňuje podat žádost přímo na území ČR, aby v jeho legálním pobytu na území nevznikaly zbytečné časové přetržky. Stěžovatel se však dostal do situace, kdy poté, co mu rozhodnutím ze dne 26. 4. 2011 nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu, nastala u něj právě taková přetržka. K tomu, aby mohl požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, musel nejprve dosáhnout toho, aby mu byl buď povolen dlouhodobý pobyt za jiným účelem, nebo aby mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů. Nemohl však tento požadavek obcházet tím, že v době, kdy se již nacházel v oné časové přetržce, požádal o vízum za účelem strpění a vzápětí, tedy aniž by čekal na rozhodnutí o této žádosti, požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, domnívaje se, že již může využít dobrodiní fikce vyjádřené v § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Z důvodů jasně vyložených v rozsudku č. j. 8 As 119/2012 - 32 tomu tak není a městský soud přesvědčivě vyložil, proč je třeba zde vyjádřený právní názor vztáhnout i na stěžovatele.

[14] Jeho další obecné výtky upozorňující na faktické těžkosti, do nichž se v důsledku přezkoumávaných správních rozhodnutí dostal, nemohou na tomto závěru nic změnit již proto, že smyslem soudního přezkumu podle § 65 s. ř. s. je posuzovat zákonnost správních rozhodnutí, nikoli posuzovat, zda se v důsledku správních rozhodnutí cizinec nedostane do obtížně řešitelné rodinné a pobytové situace. S neaplikovatelností právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62, se v závěru svého rozsudku podrobně vypořádal městský soud a stěžovatel s touto jeho argumentací v kasační stížnosti nijak nepolemizuje.

[15] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[16] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2017

pokračování

7 Azs 296/2016 - 43

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu